

bejderne fra andre Virksomheder. Der er neppe synderlig Fare for det. Saa spurgte Ministeren: Kan de Herrer anvise nogen anden Ramme? Ja, det kunde man maaske nok, men det forekommer mig ikke at være fornødent at anvise en anden Ramme. Det forekommer mig derimod, at man kunde ændre Udtrykket i § 32, 5te Stykke, hvor der tales om Beskæftigelses- og Lønvilkaar, saaledes, at der kun tales om „Beskæftigelsesvilkaar“; saa er vi ikke inde paa Lønvilkaarene. Og saa kunde man tage det Schøllerske Forslag; det staar ikke i Lovforslaget, det er fuldkommen rigtigt, men det er af den Beskaffenhed, at det i alt Fald ikke ødelægger noget paa Lønomaadet. Jeg kunde ogsaa tænke mig en anden Ordning, hvorved Lønnen ikke rørtes, og hvorved det samme Formaal opnaaedes, men jeg har ikke tænkt det igennem, og jeg vil nødig fremsætte noget, som jeg senere ikke kan staa ved. Jeg haaber, det skal lykkes at komme den Vej ud, men jeg ved det ikke bestemt. Det forekommer mig ogsaa, det vilde være tilstrækkeligt her at ændre § 32 paa den nævnte Maade.

Ministeren sagde altsaa, at vi kunde tale om en Ordning, hvorved Formaalet bibeholdes, og det er muligt, at vi kan finde en eller anden Løsning. Der kunde i og for sig være Anledning for mig til at sige meget endnu, men jeg skal afholde mig derfra; det er ikke Ord, det kommer an paa, men Resultater.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg skal ogsaa fatte mig kort af Hensyn til, at denne Debat skal have en Ende, for at Lovforslaget hurtigst muligt kan komme i Udvalg. Den højtærede Minister har under hele Diskussionen om Nødhjælpsarbejder haft et Hoveddogme, et Dogme, som gaar ud paa, at Nødhjælpsarbejder paa den ene Side skal være fordelagtigere end Arbejdsløshedsunderstøttelse og paa den anden Side mindre fordelagtige end andre Arbejder; derfor maa Nødhjælpsarbejder ikke virke dragende paa dem, der har andet Arbejde. Dogmet er som de allerfleste andre Dogmer: de kan være teoretisk vel udtænkt, men er slet ingenting værd i det praktiske Liv; de kommer til kort, saa snart de møder det praktiske Liv, det er graa Teorier overfor Livets grønne Træ. Det kan meget vel i Øjeblikket mange Steder her i Landet forme sig saaledes, at hvis Ministeren kommer med Nødhjælpsarbejder til Lønninger, der er f. Eks. 25 pCt. under Tariffen, vil Nødhjælpsarbejderne virke i høj Grad dragende paa Arbejdere med andet Arbejde, fordi de

tjener mindre ved dem (*Indenrigsministeren* [Kragh]: Saa maa det længere ned): Nej, det skal det ikke, for det er Lønninger, der allerede er alt for langt nede; det ligger dog ikke indenfor Dogmets Grænser, at Lønnen for Nødhjælpsarbejder skal være lavere end selv en Løn, der er alt for lav. Dette Dogme vil derfor mange Steder komme til at støde an imod de praktiske Forhold. Jeg kan heller ikke se, at det har nogen Realitet, idet Ministeren siger: Hvad skulde bevæge en Arbejder til at blive ved sit eget Arbejde, hvis Nødhjælpsarbejdet er lige saa godt, og hvad skulde holde ham fra at søge over til det, hvis der ikke var den Forskel? Det kan jeg ikke forstaa, at Ministeren kan spørge om. Hvis en Arbejder har fast Arbejde, forlader han dog ikke det af Hensyn til et Nødhjælpsarbejde, som ikke er blivende, og har han Nødhjælpsarbejde og kan komme ind i et Arbejde, hvor han kan faa en fast og blivende Stilling, som han er vant til, vil det virke dragende paa ham. Alle disse Forsøg paa at faa passet det nævnte Dogme ind i Livets praktiske Forhold tror jeg ikke er noget værd; jeg tror, det var bedre at lade Dogmet fare, regne med, at Lønnen vil gaa ned ved Overenskomstforhandlinger, og sætte Arbejder i Gang hurtigst muligt til de gældende Lønsetser, vidt forskellige de forskellige Steder. Der vil derved naas et meget mere praktisk Resultat end paa den anden Maade.

Jeg har endnu en ganske kort Bemærkning til den højtærede Minister. Vi har set for, at man, naar man fra Agitationen blandt Vælgerne ophøjes til de højeste Stillinger, pludselig bliver saa mærkelig fremmed for alt det, man har været inde i; der foregaar en Forvandling som den, man læser om i Eventyrene, naar en fra simpel Stand pludselig bliver ophøjet til en af de højeste og fineste Stillinger; han kender slet ikke mere det, han før har været i. Paa samme Maade forstaaer jeg, det er gaaet den højtærede Minister: han kan slet ikke huske, hvad der skete i Fjor Foraar, og ved heller ikke, paa hvilket Grundlag han selv sidder. Ministeren sagde, at hverken han eller hans havde villet regne med nogen Naivetet hos vore Vælgere, i alt Fald ikke en saa stor Naivetet. Det tror jeg, Ministeren har Ret i. Hos vore Vælgere skal man sikkert ikke regne med det. Men man regnede med Naivetet hos sine egne Vælgere, og man regnede ikke forkert. Jeg kunde imidlertid tænke mig, at denne Naivetet vil undergaa en gavnlig Forvandling, naar Vælgerne nu ser dette Lovforslag, og hvor mange Penge der stadig skal til, og det vil altid være en Bi-